

Pražská skupina **MY3.AVI** letos v květnu uvedla do života své druhé CD. Svým názvem **Smutná euforie**

se jasně hlásí k prvotině nesoucí jméno

Veselá melancholia

. Muzika, kterou z nového CD můžete slyšet, však hned po prvním poslechu dává najevo, že se kapela nezasekla hudebně na místě a neomílá tatáž témata a postupy jen z jiného úhlu pohledu. Otázkou je, zda budete tento posun vnímat pozitivně nebo negativně. Já si z poslechu Smutné euforie odnesl následující dojmy a závěry.

Muziku MY3.AVI nelze rozhodně zastrčit do jasné škatulky. Pokud nějaký ten šuplík ale potřebujete, najdete ho na průsečíku folku, popu, jazzu a rocku. Určitě se vám ale nebude podbízet, ale vás nenechá se topit ve složitých postupech. Nedrží se zažitých tradic ani jasných vzorů. Z počátku se mi v hlavě místy připomínaly během poslechu aranže Mňágy a Ždorp, Richarda Müllera či Jana Žambocha. Spíše se ale jednalo o záblesky obvykle toho pozitivního ze způsobu jejich tvorby, ne o konkrétní kopírování. MY3.AVI mají písně melodicky příjemně vyvážené tak, aby se nezahubily nápady ani nezívaly nudou. Na druhou stranu nějaký ten vyslovený hit, který by mohl dobýt internet nebo rádia, mi přeci jen schází.

MY3.AVI se rozhodli proti koncertní verzi své písně obohatit o party řady hostů včetně celého smyčcového kvartetu. Při pohledu na dlouhý seznam jsem se začal obávat, aby bylo jejich účinkování přínosem a nebyla ubita samotná kapela. Tato má obava však byla zbytečná.

Všichni hosté bez výjimky muzice slouží a výborně ji doplňují. Za všechny budu jmenovat např. sbory členů skupiny **Epy de Mye**, které výborně podbarvují některé písně, ale přitom zůstávají v pozadí. Přestože má právě tato kapela pro mne těžko zaměnitelný zvuk sborů, na CD MY3.AVI bych je nepoznal, pokud bych si jejich jména nepřečetl na obalu. Za aranže písní celkově dávám jedenáct bodů z deseti. Opravdu se i při opakovaném poslechu muzikou bavím a stále je, co v ní objevovat. Pokud byste náhodou měli na konci CD přesto pocit, že vás hudebně už nic nepřekvapí, čeká na vás bonus *Za vodou*. Ten

vás pozve na výlet do techno hudby. Až bude MY3.AVI plánovat nějaký výroční koncert, doporučil bych ho předvést na živo a doplnit k němu ještě laser show.

První závěr tedy zní: Muzika ze Smutné euforie hned tak neomrzí a její zaranžování patří mezi špičku toho, co se v žánrech kolem folku za poslední roky objevilo.

Největším rozdílem mezi oběma CD MY3.AVI jsou texty písní. Zatímco na Veselé melancholii se obvykle jednalo o příběhy, nadsázku a situování se do určité postavy, Smutná euforie nese tento "odkaz" pouze v písni *Pozhasnutí*. Nabízí spíše pocity v určitých situacích, které dohromady s muzikou tvoří tu správnou atmosféru písně. Nejlépe na mne takto působí písně *Za 5 minut 12, Poslední sezóna, Nabil jsem zbraň, Rozeznávám*

či úvodní

Online

. Naopak vysloveně slabou píseň jsem na CD nenašel. Když už se zmiňuji o textech, musím pochválit i jejich interpretaci

Honzou Špalkem

. Svým zpěvem a dikcí dokáže zvýraznit potřebné části písní, mění nálady, primárně se nesnaží kopírovat rytmus melodie, který ale zároveň respektuje. Zkrátka dokáže být natolik různorodý, že vůbec nevadí, že je na nahrávce jediným sólovým zpěvákem (až na několik partů hostů). Druhý závěr: Pokud se těšíte po prvním CD MY3.AVI těšíte na další smršť textových hříček, zapomeňte na to, že vám budou servírovány na podnose. Musíte si je v písních pečlivě najít. Přesto vás texty a jejich interpretace dokáže zaujmout.

Dosud převažují v mých dojmech ze Smutné euforie klady. A najde se i jeden jasný zápor, naštěstí se netýká přímo toho, co z CD slyšíte. Jde totiž o jeho obal. Titulní strana s tváří prožívající smutnou euforii bude mezi ostatními CD ve výlohách natolik šedá, že vlastně vynikne a je originální. Potud tleskám. Ale vnitřní obsah je úplně zbytečnou kaňkou. Nikde se v něm nedočtete, kdo je autorem textů a hudby. V rozsáhlém výčtu hostů nenajdete informaci, na jaké písni či písních se podíleli a tak ani nevíte, kdy jim tleskat. A nakonec samotné texty písní jsou těžko čitelné i pro mne, který brýle na blízko dosud nepotřebuje. Místo zamyšlení, co chtěl neznámý básník textem říci, se tedy musím soustředit už na samotné čtení. Je mi jasné, že na CD jde především o písně, ale na druhou stranu obal je jednou z mála přidaných hodnot, kterou klasické CD dává svému majiteli oproti staženým MP3 z internetu.

Třetí závěr tedy vyznívá nejvíce negativně: Škoda, že se precizní práce na samotném zvuku nahrávky, ale i na grafice obalu, nepřenesla i do jeho obsahu.

Závěr čtvrtý a poslední:

CD Smutná euforie je určitě jednou z nejlepších letošních nahrávek v oblasti folku a příbuzných žánrů (ne-li úplně nejlepší). Pokud máte rádi folk s nádechem jazzu a popu a spíše než tradice je vám blízká progresivní hudba, neměla by vám Smutná euforie ujít. Aby se nahrávka více rozšířila mezi širší okruh posluchačů, jí chybí jen jeden výrazný hit a abych mohl své známé na CD rychleji navnadit, mi vadí ne úplně zvládnutý obal. To však nic nemění na tom, že je Smutná euforie výborná a u mě si v hodnocení desek zaslouží čistých devět bodů.

Ještě si neodpustím jedno upozornění. První poslech Smutné euforie u mě nevedl k podvědomému notování si žádné konkrétní písně. Přesto jsem měl z CD dobrý pocit a měl jsem chuť si ho hned pustit znovu. A tato chuť u mě přetrvává i nyní, kdy už se mi CD protočilo v různých přehrávačích asi desetkrát.

Závěrečné varování tedy zní: Pozor, CD je návykové! {desky 715}